

Rešitev.

osta megla je ležala po ulicah. Dež je rosil že nekaj dni, in sneg se je tajal, da se je delalo blato.

Mraz je pritiskal vedno huje, dasiravno je bila že tu pomlad.

V nizki, mrzli sobi temnega predmestja sta sedeli nekega večera dve ženski: stara bolehna ženica in dvanajstletna hčerka. Molče sta ždeli pri slabobrleči svetilki in zrlí v peč, kjer je pojemal ogenj.

„Vidiš, Rezika“, pretрга mati molk, „to so zadnja drva. Potem bova morali sedeti v mrazu. Denar je pošel, pomoči od nikoder.“

Žalostno je pogledala deklica mater in vzdihnila. Slutila je, kaj ju čaka, in smilila se ji je mati. Sedla je poleg nje, se je oklenila okrog vratu in ji rekla: „Mati, vi ne smete prezebatí! Jutri je nedelja, in gotovo bo šlo veliko ljudi iz mesta. Šla bom v drevored, se dobro zavila v obleko in prosila bom mimoidoče bogate gospe in gospode darilec. Sram me bo beračiti, pa za vas storim rada vse.“

Solze veselja se zablestijo stari ženici v očeh in polzé počasi po suhem nagubančenem licu.

Potem se obrne k otroku in reče: „Ti si dobro dete, Rezika! Bog te blagoslovi in poplačaj tvojo ljubezen!“

Kmalu nato obe sladko zaspita, ena z zavestjo, da bo ustregla materi, druga pa, da je le malo takih hčerk, kot je njena.

Drugi dan je šla Rezika zgodaj k sv. maši, potem pa v drevored, kjer je bilo navadno največ ljudi. Toda danes je bilo skoro vse prazno. Kdo bi pa tudi hodil o takem mrazu iz sobe.

Par krajcarjev je dobila uboga, mlada beračica, a komaj za naročaj drv. Bila je žalostna, da je skoraj jokala. Mislila je, da bo razveselila ubogo, staro mater, a vse se je ji ponesrečilo.

Zavila je v cerkev, kjer je bilo topleje kot zunaj, in molila je zaupno k Mariji, da bi ji pomagala na kak način.

Vednობოlj jo je zeblo. Pa gre iz cerkve.

Žalostno stopi v mrzlo sobo, kjer jo je že težko čakala mati.

„Koliko si dobilo, dete?“ jo vpraša tiho mati.

„Eno desetico“, odgovori žalostno.

„Si-li kaj lačna? Gotovo si . . .“

„Nisem, mati!“

Materi se je zdelo, da ni tako, vendar je molčala.

„Pojdi še dol v loterijo, katere številke so prišle, in kupi spotoma kruha. Nič več ga ni.“

Deklica steče po stopnicah naravnost v pekarno. Komaj se je še domislila na številke. Pogledala je dvakrat in si zapomnila, pa odšla.

Ko je naštela materi številke, jo je ta nekaj časa začudeno gledala. Potem je pa vstala s klopi, stopila pred njo in jo silila, naj še enkrat pove. Dekle še enkrat pove, a mati sede nazaj, povzdigne roke in reče: „O Bog!“

Dolgo časa tako sedi, potem pa reče hčerki: „Poklekniva, Režika, rešeni sva, zadela sem — vsaj dve številki.“

Molili sta v zahvalo za srečno rešitev.

Drugi dan sta dobili toliko, da sta imeli za prvo silo. Črez štirinajst dni pa vse.

S tem sta bili preskrbljeni za dalj časa. A kmalu sta dobili mestno ustanovo za uboge, zapuščene sirote.

Slavko Slavič.

